

[Elisabeth Bruun Olsen]

Moderniseringsredegørelsen opfatter tilsyneladende personalet som en passiv ting, ikke som en selvstændig, aktiv faktor, der også kan handle. Alene det ordvalg, der er i redegørelsen, tyder i den retning. Som flere har sagt, nævnes samarbejdsudvalg end ikke i redegørelsen. Virkeligheden er da også, at medarbejderne ikke føler sig inddraget. Mange steder har man slet ikke drøftet moderniseringsprogrammet og dets indførelse i de enkelte samarbejdsudvalg eller på de enkelte arbejdspladser. Indflydelsen opfattes som lig nul, og oplysningsniveauet er gennemgående utrolig lavt.

Hr. Carsten Andersen lægger megen vægt på, at SF's dagsorden er en operativ dagsorden, og at den derfor kan være et vigtigt redskab for den enkelte tillidsmand, også som en modvægt til den dagsorden, der i 1984 blev vedtaget, som har vist sig utilstrækkelig, fordi den dengang var fyldt med hensigtserklæringer. Det har jeg faktisk meget svært ved at se.

Hr. Carsten Andersens dagsorden opfordrer regeringen til at opfordre samtlige ministerier, styrelser m.v. til at betragte samarbejdsreglerne kun som minimumsregler for en dialog. Jeg vil spørge: hvad så? Vi har lige hørt finansministeren sige, at man i en status har erkendt og sagt, at de formelle SU-regler kun er at betragte som minimumsregler for dialogen, det vil sige, at det, hr. Carsten Andersen får stadfæstet i sin dagsorden, er det, regeringen allerede mener. Hr. Carsten Andersens dagsorden opfatter jeg derfor som en accept af status quo, en accept af det, der i øjeblikket sker, fordi den operative del er bred og ukonkret. Vi mener, den er fyldt med illusioner om, at pæne opfordringer kan få den borgerlige regering til noget som helst.

Vi har det i denne sammenhæng meget mere ligesom Socialdemokratiet har det: vi nærer mistillid til den borgerlige regering, til dens personalepolitik, til dens samarbejds politik, og derfor støtter vi den socialdemokratiske dagsorden.

Nu kan VS have sine tvivl om, hvilket instrument samarbejdsudvalgene egentlig er, og om de kan bruges til ret meget i virkelighedens verden. Som vi tidligere har diskuteret, har vi et fundamentalt andet syn på hele samarbejdsudvalgstanken end både Socialdemokratiet og SF.

Men det vigtigste er for os det udtryk for mistillid til den borgerlige regering, der ligger i den socialdemokratiske dagsorden, og som vi deler fuldt ud, og som vi derfor vil støtte, og som vi selvfølgelig derfor vil stemme for, samtidig med at vi tager afstand fra de illusioner, der ligger i SFs.

Vi kan egentlig ikke lade være med at grine lidt ad hr. Fogh Rasmussens rosende omtale af SF: den idérigdom, der strømmer ud af SF, og den idéfattigdom, der skulle strømme ud af fru Helle Degn. Jeg synes faktisk, at fru Helle Degn sagde mange nye ting i forhold til, hvad Socialdemokratiet ellers har sagt. Fru Helle Degn påpegede nødvendigheden af fornyelse og omstilling i den offentlige sektor, som Socialdemokratiet for øvrigt har gjort før. Det, at man ikke ønsker det på samme måde som den borgerlige regering, er jo ikke et specielt bevis på, at man slet ikke ønsker noget; man ønsker ikke det, den borgerlige regering ønsker.

Med hensyn til hr. Fogh Rasmussens analyse af, om der var et skisma mellem SF og Socialdemokratiet, opfatter jeg, at Socialdemokratiet i denne sammenhæng har bevæget sig til venstre, mens vi ser et SF, der i denne sammenhæng bevæger sig mod højre og stemmer sammen med den borgerlige regering.

Damgaard Nielsen (FP):

Når man læser den dagsorden, der er fremsat af fru Helle Degn, så slutter den »... blandt andet fordi den offentlige arbejdsgiver ikke søger at inddrage medarbejderne i et reelt samarbejde, ...«. Det kunne være interessant at få belyst, hvem der er den reelle offentlige arbejdsgiver, hvis ikke det er dette høje Tings medlemmer, og dermed kunne man så sige, at fru Helle Degn har grebet i egen barm og sagt, at vi folketingsmedlemmer ikke inddrager medarbejderne, dvs. borgerne, i det samarbejde.

Vi ved jo også alle sammen, at ikke et eneste ministerium får mere arbejde pålagt, end netop folketingsmedlemmerne via lovgivning skaffer dem. Vi kunne som folketingsmedlemmer forsøge at lave lidt færre love, enkle love, som er lig med færre offentligt ansatte. Og færre offentligt ansatte vil vel igen være lig med, at der skulle kræves færre